

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobkyně: M [REDACTED] H [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], zast. JUDr. Ludmilou Pávkovou, advokátkou, se sídlem Praha 10, Kodaňská 25, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o odškodnění

t a k t o:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 22.500,-Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 23.5.2016 do zaplacení a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba, aby žalovaná zaplatila žalobkyni částku ve výši 13.750,-Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 5.3.2016 do zaplacení a dále částku rovnající se zákonnému úroku z prodlení z částky 22.500,-Kč od 5.3.2016 do 22.5.2016 ve výši 8,05 % ročně, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8.228,-Kč k rukám právní zástupkyně žalobkyně do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou 18.3.2016 zdejšímu soudu domáhala po žalované náhrady nemajetkové újmy z titulu nepřiměřené délky řízení s odůvodněním, že dne 26.7.2011 byl podán oprávněným společností VIVA leasing a.s. (nyní KCP Invest, a.s.) IČ: 26682907, proti povinným a to společnosti BRESSON a.s. ■■■ K ■■■ H ■■■ F ■■■ Č ■■■ návrh na nařízení exekuce, která byla vedena k o uspokojení pohledávky ve výši ■■■ Kč s příslušenstvím. Provedením exekuce byl na základě pověření, které vydal MS v Brně dne 18.11.2014 čj. 103 Exe 4991/2014-17 pověřen JUDr. Tomáš Vrána, soudní exekutor Přerově. Ten vydal exekuční příkaz 103 Ex 38436/11-117 a 103 Ex 38436/11-118 dne 23.11.2012 a rozhodl o provedení exekuce zřízením exekutorského zástavního práva a prodejem nemovitostí a to na nemovitosti ve výši ■■■ který by náležel povinnému ■■■ H ■■■ kdyby nedošlo k neúčinné dohodě o vypořádání zaniklého společného jmění manželů. Žalobkyně jako bývalá manželka povinného ■■■ K ■■■ H ■■■ byla toho názoru, že soudní exekutor postihl v rámci předmětného řízení majetek, který je ve výlučném vlastnictví žalobkyně a žalobkyně nebyla účastníkem exekučního řízení. Žalobkyně se domnívala, že exekučovaná pohledávka vznikla až po rozvodu manželství žalobkyně a zároveň až po vypořádání společného jmění manželů, ke kterému došlo několik let před nařízením exekuce na majetek povinného. Podala k MS v Brně žalobu na vyloučení majetku z exekuce. Žalobkyně podala návrh na vyloučení majetku z exekuce dne 31.1.2013, toto bylo vedeno pod sp.zn. 14 C 11/2013, byl zahájeno 1.2.2013. Následně žalobkyně popsala průběh řízení s tím, že v řízení byly průtahy, soud byl nečinný, žalobkyně podala stížnost, která byla ze strany místopředsedy MS v Brně shledána důvodnou, neboť během roku 2014 nebyl učiněn žádný úkon vedoucí ke skončení věci. Došlo tak k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícím v nepřiměřené délce řízení. Jednalo se o citlivou věc, neboť šlo o vylučovací žalobu, kdy v důsledku exekučního řízení byla na základě vydaného exekučního příkazu postižena bytová jednotka ve vlastnictví žalobkyně, ačkoliv pohledávka, pro kterou je vedenou předmětné exekuční řízení na majetek bývalého manžela vznikl až po rozvodu manželství a po vypořádání společného jmění manželů. Žalobkyni tím bylo zasaženo do její majetkové a osobní sféry, nezbylo jí nic jiného, než se bránit účinnými prostředky. Teprve právní mocí rozsudku 14 C 11/2013-68 ze dne 19.5.2015 mohlo dojít ke zrušení předmětných exekučních příkazů na nemovitostech a tím pádem i k jejich odblokování. Stížnost na průtahy byla shledána důvodnou, žalobkyně podala také dvě urgencye o nařízení jednání. Za situace, kdy nakonec věc byla rozhodnuta na prvním jednání nelze uvažovat ani o tom, že by se jednalo o věc skutkově a právně složitou. Žalobkyně požaduje částku 1.250,-Kč za jeden měsíc trvání řízení, tj. za dva roky a pět měsíců částku 36.250,-Kč.

Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku, k věci samé uvedla, že k původnímu podání žaloby nebyla přiložena plná moc pro zastupování žalobkyně, následně došlo i k věcnému projednání, ke kterému se žalovaná vyjádřila tak, že popsala průběh řízení vedeného u MS v Brně pod sp.zn. 14 C 11/2013, dále uvedla, že řízení je pravomocně ukončené s tím, že v daném řízení došlo k určitému období nečinnosti soudu prvního stupně v období od výzvy soudu žalovanému k vyjádření se k žalobě do nařízení jednání dne 19.5.2015, došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívající

v nepřiměřené délce řízení. Dále odkázala na konstantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a to Apicella proti Itálii a Klein proti Německu s tím, že v určitých případech je možné přiznat pouze zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva bez přiznání peněžitého zadostiučinění. Dále uvedla, že i přes víceméně roční průtah v řízení, řízení trvalo dva roky a pět měsíců, v obecné rovině dobu přiměřenou k průměru trvání soudních řízení v ČR a bylo na místě konstatovat, že přiznání peněžitého zadostiučinění není na místě. Žalovaná proto po zhodnocení všech okolností případu je přesvědčena, že konstatování porušení práva je dostačujícím prostředkem nápravy.

Soud rozhodl ve věci podle ustanovení § 115a o.s.ř., neboť účastníci s takovým postupem konkludentně souhlasili.

Soud má za prokázaný průběh řízení vedeného u MS v Brně ze spisu 14 C 11/2013 to tak, že řízení bylo zahájeno dne 1.2.2013, byl podán ze strany žalobkyně návrh na vyloučení majetku z exekuce. MS v Brně dne 22.3.2013 vyzval žalobkyni k zaplacení soudního poplatku, ten byl ze strany žalobkyně zaplacen 27.3.2013. Usnesením MS v Brně ze dne 8.4.2013 čj. 14 C 11/2013-48 byl žalovaný vyzván k vyjádření se k žalobě. Dne 2.7.2014 a dne 22.10.2014 bylo doručeno podání žalobkyně, kterým byl soud požádán o nařízení jednání. Dne 19.5.2015 proběhlo ve věci jednání, ve kterém byl vyhlášen rozsudek jménem republiky, kterým bylo žalobě vyhověno. Řízení bylo ukončeno pravomocně dne 16.7.2015. alobkyně také 2.7.2014 a 22.10.2014 žádala soud o nařízení jednání a podala návrh na určení lhůty, kterému bylo vyhověno.

Podle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb. (zákon), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného

zadosti učinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Možnost odškodnění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., s účinností od 27.4.2006 (§ 31a zákona). Byl tak naplněn závazek vyplývající z čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Podle čl. 41 Úmluvy, jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo Protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přizná Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadosti učinění. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva na vnitrostátní úroveň. Toto je obsaženo i v důvodové zprávě k čl. II zákona č. 160/2006 Sb. Z uvedených důvodů, má-li soud odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva zakotveného již Úmluvou, jeho rozhodování vychází z kritérií ustavených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, a to tak aby výklad pojmu *přiměřenosti lhůty* k projednání a rozhodnutí věci odpovídal výkladu podávanému ESLP.

Soud se tak zabýval délkou řízení ve smyslu judikatury ESLP s tím, že tato je nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud posuzoval řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (rozsudek Soudu ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11.10.2005, § 36). I v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou (viz rozsudek ESLP ve věci Kubizňáková proti České republice ze dne 21.6.2005, z nějž plyne, že celkovou délku doby řízení nelze zdůvodňovat mj. opakovaným meritorním rozhodováním soudů, pokud byla rozhodnutí soudu nižší instance rušena soudy vyšších instancí pro pochybení, jenž jim byla vytýkána).

Soud má za prokázaný skutkový stav shodně s popisem průběhu řízení vedeného u MS v Brně pod sp.zn. 14 C 11/2013.

Co se týká právního posouzení, celková doba řízení byla dva roky a pět měsíců. Od 8.4.2013 do 19.5.2015 po dobu cca dvou let nebylo ve věci učiněno žádného úkonu, ve spise jsou pouze záznamy o tom, by spis byl založený s poznámkou příprava k nařízení jednání. Dále má soud za prokázané, že žalobkyně také 2.7.2014 a 22.10.2014 žádala soud o nařízení jednání. Soud tak dospěl stejně jako žalovaná i žalobkyně k závěru, že v daném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené

délce řízení a to v situaci, kdy zde byla podána žaloba, o které bylo následně rozhodnuto rozsudkem pro uznání na jednom jednání, řízení trvalo dva a půl roku, avšak po dobu dvou let se ve věci nestal žádný úkon ze strany soudu. Byť délka dva a půl let je délka, která je obecně délkou ještě přijatelnou, je nutné posuzovat tuto délku vzhledem ke všem okolnostem konkrétního případu. V tomto případě zde byl soud po dobu cca dvou let naprosto nečinný, ve věci nekonal žádný úkon, který by vůbec směřoval ke skončení samotného řízení a nekonal ve věci vůbec žádný úkon. Soud tak dospěl k závěru, že délka řízení v tomto případě je nepřiměřená a dále se soud zabýval skutečností, zda-li za tento nesprávný úřední postup žalobkyni přísluší náhrada nemajetkové újmy. Žalovaná konstatovala, že s ohledem na krátkou dobu řízení žalobkyni jako forma nápravy postačuje konstatování porušení práva, soud se s tímto neztotožňuje. Za situace, kdy zde došlo k nesprávnému úřednímu postupu žalobkyně má právo na náhradu nemajetkové újmy. Právě relativní krátkost daného řízení, avšak s ohledem na nepřiměřenost délky řízení se projeví nikoliv ve formě konstatování porušení práva, ale právě v konečném výsledku finančního zadostiučinění. Soud se nedomnívá, že by samotné konstatování porušení práva za dané situace bylo dostačující a to z toho důvodu, že soud přihlédl i k významu řízení pro žalobkyni, kdy se jednalo o vyloučení části nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně z exekuce, kdy po dobu dvou a půl roku žalobkyně žila v nejistotě ohledně možných dopadů exekučního řízení na jejího bývalého manžela, které by se eventuálně projevilo i v její osobnostní a majetkové sféře, stejně tak je nutné poukázat na skutečnost, že to byla žalobkyně, kdo iniciovala nařízení jednání, sama podala dvě žádosti a taktéž podala stížnost na nečinnost přímo k uvedenému soudu. Soud tak má za to, že je na místě přiznání zadostiučinění v penězích. Soud postupoval dle stanoviska Nejvyššího soudu ČR Cpjn 206/2010 s tím, že soud přiznal částku 15.000,-Kč za jeden rok trvání řízení, za první dva roky částku poloviční. Soud tak dospěl následně k základní částce 22.500,-Kč. Co se týká samotných parametrů, dle stanoviska Nejvyššího soudu Cpjn 206/2010 a § 31a odst. 3 zákona 82/98 Sbírky co se týká významu řízení pro žalobkyni, tento soud zohlednil právě ve skutečnosti, že zde vůbec přiznal zadostiučinění v penězích za shora uvedenou délku řízení, co se týká dalších procentuálních ponížení, řízení bylo jednoduché jak po stránce procesní, tak po stránce skutkové, účastníci nijak nepřispěli k celkové délce řízení, celková délka řízení byla závislá pouze na nečinnosti soudu, řízení probíhalo pouze na jednom stupni soudní soustavy, soud zde neshledal žádné důvody pro zvýšení nebo snížení takto vypočtené částky. Stejně tak žalobkyně ani žádné procentuální zvýšení sama nepožadovala. Soud tak dospěl k závěru, že částka 22.500,-Kč je částka přiměřená, je schopna plně reparovat vzniklou nemajetkovou újmu.

Soud přiznal i náhradu nákladů řízení za právní zastoupení a to ve výši dvou režijních paušálů á 3.100,-Kč dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky 177/96 Sbírky, dále dvakrát režijní paušál á 300,-Kč dle vyhlášky 177/96 Sbírky a DPH.

Co se týká požadavku na zaplacení zákonného úroku z prodlení, tento soud žalobkyni přiznal, avšak nikoliv od uběhnutí šestiměsíční lhůty pro vypořádání nároku, ale až od vyjádření žalované se k žalobě, ke dni 23.5.2016, kdy původní uplatnění nároku u žalované nelze považovat za řádné uplatnění nároku, neboť žalobkyně nepředložila ani k výzvě žalované plnou moc k zastupování ze strany právní zástupkyně. Soud tak dospěl k závěru, že teprve samotným vyjádřením ve věci samé ke dne 23.5.2016

žalovaná dala najevo, že uvedenou částku nebude hradit a v souvislosti s tím, se tak dostala i vzhledem k rozhodnutí tohoto soudu do prodlení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

V Praze dne 22. června 2016

JUDr. Ondřej Růžička v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení: Vítková